

Refrein:

**Op de woelige baren bij storm en bij wind,
denkt hij steeds aan zijn blondje, dat vrolijke kind.
Zij leeft in zijn harte, zij zingt in zijn bloed.
Hij hoort nog haar stemme in de eb en de vloed.**

- 1. Een jonge zeeman kwam van boord; een forse blonde Noor.
Waar hij ook doolde op de zee, zijn stad was Baltimore.
Daar ergens in de havenbuurt was er zo'n klein café.
Daar zong ze bij d'harmonika de zeemansliedjes mee.**

Refrein:

- 2. Toen zei hij op een keer: "Mijn schat, op d'hele wereldrond
is er geen kind zo lief als jij...", en kuste op haar mond.
Ze zag hem lang en rustig aan, tot ze haar hart verloor.
Toen zei ze zacht: "Ik hou van jou, mijn forse blonde Noor"**

Refrein;

- 3. De Noorman koos weer prachtig zee want nu had hij zijn
schat.
Toen kwam het noodlot op zijn weg, dat hij vergeten had.
Zijn schip dat stootte op een klip; toen was het gauw gedaan.
't Is in de woeste storm des nachts met man en muis vergaan.**

Refrein: